

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

De morte spirituali animæ, mala: quæ vera Mors est. iij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

vanitate dies eorum: & anni eorum cum festinatione. Nulla resistere potuit sapientia, nulla fortitudo, diuitia nulla. Sed nec Sanctorum quenquam Deus immunem ab hac esse voluit: non Abrahamum fidelem: non Moysen familiariter dilectum: non Dauidem, virum secundum cor suum: non è Prophetis quenquam, neque Ieremiam quidem, sanctificatum aniequam natum: non Ioannem Baptistam, quo maior inter natos mulierum non surrexit: non aliquem ex Apostolis: non matrem filij sui unice dilectam & præelectam. Qui & ipsi unigenito filio suo non pepercit: sed pro nobis omnibus tradidit illū in mortem, mortem autem crucis, omnium ignominiosissimam. Statutum est hominibus semel mori: & cum illa moriendi necessitas aduenerit, migrandum est. Natus es homo, inquit Augustinus, moriturus es: quò ibis vt non moriaris? Ergo cum moriturus es, quà euadas non habes: hodie sit, cras sit, futurum est: debitum est, reddendum est. Ac proinde Propheta Dauid, Mortem rectè Viam vniuersæ terre appellat: qui aliàs etiam dicit: Quis est homo qui viuet, & non videbit mortem? Et Salomon, Nemo est, inquit, qui semper viuat: & qui huius rei habeat fiduciam. Hinc Syrach quoque sic loquitur: Noli metuere iudicium mortis. Memento quæ ante te fuerunt, & quæ superuentura sunt tibi: hoc iudicium à Domino omni carni.

Genes. 25.
Num. 12.
Deut. 34.
1. Reg. 13.
3. Reg. 2.
Matt. 11.
Marc. 6.
Rom. 8.
Phil. 1.
Heb. 9.

In Ioannem
Tracta. 43.

3. Reg. 2.

Eccl. 41.

De Morte Spirituali animæ, mala: quæ vera
Mors est.

INsuper & alia Mors est, quam incurrit homo peccando: nempe, Mors animæ: mors omnium tristissima, & alterius, puta corporalis, imò etiam æterna, causa primaria. Hac est, in qua deseruit animam eius Deus. Ea significata est verbis eius, quando timore deambulantis sese

CAPVT
IIII.

August. de
Ciuit. Dei,
lib 13. ca. 15.

sese

Genes. 3. sese abscondenti homini dixit, Adam ubi es? non utique ignorando querens, sed increpando admonens, ut attenderet ubi esset, in quo non esset Deus. Cum verò iam corpus anima ipsa deseruit etate corruptum, & senectute confectum, venit in experimentum mors altera, de qua Deus peccatum adhuc puniens homini dixerat, Terra es, & in terram ibis. Mors igitur anime fit, cum eam deserit Deus: sicut corporis, cum id deserit anima. Ergo utriusque rei, hoc est, totius hominis mors est, cum anima à Deo deserta deserit corpus. Ita enim nec ex Deo vivit ipsa, nec corpus ex ipsa. Huiusmodi autem totius hominis mortem illa sequitur, quam SECUNDAM MORTEM diuinorum eloquiorum appellat auctoritas. De qua infra, libro VI. cap. X. copiosius dicemus.

Quemadmodum ergo Anima est vita corpori: ita Deus est vita anime. Hac vita, qua Deus est, cum peccamus, priuamur: peccatum enim nos à Deo seiuigit: uti ex historia Adæ lapsi manifestum est. Et in Esaiâ scriptum est: Iniquitates vestre diuiserunt inter vos & Deum vestrum. Est itaque infelix omnino mors, anima mors in peccatis: quippe, qua separat à Deo, qui fons est vite: ideoque homini Christiano modis omnibus detestanda. Hic verè usurpari potest vox illa: Siccine separas amara mors? Proinde in hoc incumbendum; ne carni viuamus, & peccato consentiamus. Sic enim docet Apostolus in epistola ad Romanos: Si secundum carnem vixeritis, moriemini: si autem Spiritu facta carnis mortificaueritis, viuetis. Ideo etiam de vidua loquens, qua in delitiis est, Viuens, inquit, mortua est. De hoc mortis genere intelliguntur & hæc Scriptura loca: Anima qua peccauerit, ipsa morietur. Os quod mentitur, occidit animam. Homo occidit quidem per malitiã animam suam. Concupiscentia cum conceperit, parit peccatum: peccatum

August. de
Cuitat. Dei.
lib. 13. ca. 2.

Esa. 59.

Psal. 36.
Jerem. 1.
1. Reg. 15.

Rom. 8.

1. Timoth. 5.

Ezech. 18.

Sap. 1.

Sap. 16.

Iacob. 1.

tum

tum verò cum consummatum fuerit, generat mortem.

Sed deplorandum est preposterum nostrum studium, qui hac in re prorsus pueri efficiamur sensibus. Pueri enim parui larvas quidem timent, ignem verò non timet: sed si ad lucernam lumen habentem portari contingat, inconsideratè manum immittunt lucernæ ac flammæ: & contemnendam quidem personam horrescunt, at verè timendum ignem non timent. Sic quidem & nos timemus mortem, quæ est larva contemptu digna: peccatum verò non timemus, quod est verè timendum. Rectè proinde D. August. ait: Mors quam timent homines, separatio est anima à corpore: mors autem vera, quam non timent, separatio est anima à Deo. Et plerumque cum timent ipsam, quæ separat animam à corpore, incidunt in illam, ubi anima separatur à Deo. Imò autem detestandam hanc, quam fugere meritò debemus, mortem, toto sepe conatu insequimur: nec desistimus, donec eam apprehenderimus: at verò corporis mortem non modo pro virili fugimus atque fugamus, sed etiam diris execramur: quin etiam nomen nos eius offendit. Atqui mors anima horribilior est incomparabiliter. Mors etenim corporis TRANSITVS EST VNIVERSORVM: qua si constanter transeas, (ait D. Ambrosius) transitur à corruptione ad incorruptionem: à mortalitate ad immortalitatem: à perturbatione ad tranquillitatem. Vnde & Paulus eam lucrum aestimat. Mihi, inquit, viuere Christus est, & mori lucrum. Lucrum quippe est, fugisse deteriora, & ad meliora transisse. At anima mors in perpetuas nos adducit miseras, nempe eterna damnationis: quæ quàm sit futura intolerabilis, non valet homo explicare sermone.

Chrysoft.
Hom. 5. ad
pop. Antioch.

August. in
Psal. 48.

De Bono
mortis. cap.
4.
Philip. 1.

De